

Azok közül a diákok közül, akik az 50-es években jártak iskolába, később sokan elhagyták az országot. Egyikük *Gutay László*, aki 1953-ban érettségizett Budapesten. Így emlékezett vissza tanulmányaira 1991-ben, amikor Marx György meglátogatta az Egyesült Államokban a Purdue egyetemen.

„Az Eötvös Fizikai versenyek is arra ösztökölték az embert, hogy kiemelkedjen a többiek közül. Szerintem nagyon fontos, hogy a Középiskolai Matematikai Lapokat kiszélesítsék: legyenek ismét Középiskolai Matematikai és Fizikai Lapok. A matematikai gondolkodásra való tanítás kiváló volt, ami kémiából nem volt meg (legalábbis abban az időben nem). A fizika tanítás nem volt mindenütt ilyen jó. Matematikában nem lehet kikerülni a példamegoldást. Példák, példák, példák ez a megismerés fokmérője. A fizikában lehet csak beszélni. Abszolút lényeges: ne úgy feleltessenek, hogy feláll az ember, és elismétli, amit hallott.”

Negyven év múltával a memória már szelektál; az ember ifjú korának legszebb emlékeit szereti ismételten feleleveníteni. Szinte megható, és a mai fiatalok számára mindenféleképpen elgondolkodtató, hogy ezek a szép emlékek egy az Egyesült Államokban élő aktív egyetemi tanárban a Cornell Egyetemen tanító *Gergely Péterben*, hogyan merülnek fel

„Tizennégy éves koromig a sakk érdekelt. Akkor egyik napról a másikra átálltam a matematikára. Budapesten a Trefort utcában jártam gimnáziumba. Az iskolában matematika tankört alakítottunk, ennek középpontjában a Középiskolai Matematikai Lapok feladatai álltak. Türelmetlenül vártuk a következő számot, megbeszéltük a példákat, s újakat találtunk ki. Könyveket vásároltunk, köztük egyetemi tankönyveket is, és azokat tanultuk hatalmas energiával. 1994-ben lesz 40 éve, hogy utoljára vehettem részt ezen a tankörön, de nem kétséges, hogy egész pályafutásomra komoly hatással volt.

A lapokban és az országos versenyeken elért eredményeimnek köszönhetem, hogy 1954-ben felvettek a Budapesti Műszaki Egyetem építőmérnöki szakára, ahol továbbra is főleg a matematika és a mechanika érdekelt. 1957-től kezdve Montréalban folytattam egyetemi tanulmányaimat, majd az Illinois Egyetemen szereztem doktori fokozatot. Harminc éve tanítok a Cornell Egyetem építőmérnöki karán. Eleinte héjszerkezetekkel foglalkoztam, később a „földrengésbiztos” épületek dinamikájának kutatására tértem át.

Ma is élvezetet okoz a problémamegoldás; a Lapok tanított meg milyen nagy öröm nehéz feladatokon koncentrálni dolgozni, és a megoldást megtalálni.

Ma is szeretem a matematikát. Nemrég találkoztam valakivel, aki szintén az „ötvenes években” dolgozott a Lapoknál, és nagy lelkesedéssel elevenítettük fel a házmesteres példát:

„Egy detektív érdeklődik az egyik lakásban lakó három személy életkora iránt a házmesternél.

D: Hány évesek?

H: A három életkor szorzata 1296.

D: Ez nekem nem elég.

H: Az összegük annyi, mint a házszám.

D: Még ez is kevés.

H: Akkor azt is megmondom, hogy fiatalabbak nálam.

Hány évesek a lakók?”

A példát Gergely professzor úr számítógépes elektronikus levélben küldte el az Egyesült Államokból. Talán még neki sem tűnt fel, hogy az alaphelyzet jellegzetesen az akkori időket idézi.